

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.162/2025/3.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a személyesen eljáró **Felperes1** (Cím2) felperesnek – a alperesi képviselő ügyvéd (cím5) által képviselt **Alperes1 „f. a.”** (Cím1) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei és egyéb követelés tárgyában indult perében a Fővárosi Törvényszék 16.M.71.051/2024/13. sorszámu ítélete ellen a felperes által 14. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, az elsőfokú perköltséget megváltoztatja és az alperest megillető elsőfokú perköltség összegét 886.061 (nyolcszáznyolcvanhatezer-hatvanegy) forintba szállítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 693.030 (hatszázkilencvenháromezer-harminc) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. április 17. napján meghozott 16.M.71.051/2024/13. sorszámu ítéletével elutasította a keresetet és a felperest 1.372.222 forint + áfa elsőfokú, továbbá 50.000 forint + áfa másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte. Megállapította, hogy az eljárási illetéket az állam viseli.

[2] Az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 2.Mf.31.169/2024/12. sorszámú végzése alapján lefolytatott új eljárásban azt állapította meg, hogy a felperes a munkaszerződés aláírását megelőzően részben telefonon, részben személyesen folytatott megbeszélést egyéb érdekelt alperesi ügyvezetővel. A tárgyalások során szóba kerültek a munkafeltételek, a munkakörhöz kapcsolódó feladatok és a munkabér. Az alperes felajánlotta, hogy a munkaszerződésben rögzítendő munkabéren felül dokumentálás nélkül, zsebbe fizeti a munkabér egy részét a felperesnek. A prémium is szóba került, de konkrétumok nem hangzottak el. A felperes a tárgyalások során nem kifogásolta, hogy a munkáltató a munkabér egy részét nem hivatalosan, járulékok bevallása és befizetése nélkül kívánja megfizetni.

[3] A felek 2022. január 19-én kötöttek írásbeli munkaszerződést, amelyben 3 hónap próbaidő kikötése mellett abban állapodtak meg, hogy a felperes logisztikai vezető munkakört lát el, havi bruttó 526.000 forint munkabér ellenében. A prémiumról nem rendelkeztek. A munkaszerződést és az ahhoz kapcsolódó tájékoztatókat a felperes, továbbá az alperes képviselőjében egyéb érdekelt írták alá.

[4] 2022. február 22-én az alperes azonnali hatállyal megszüntette a felperes munkaviszonyát próbaidőre hivatkozva, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 79. § (1) bekezdés a) pontja alapján. Ezt követően kiállította felperes részére a munkáltatói igazolásokat, amelyeket a felperes 2022. február 23-án átvett. Az igazolások az írásbeli munkaszerződéssel egyezően tartalmazták a munkabér összegét, kiterjedően a társadalombiztosítási járulékokra. Az így közölt adatokat a felperes tudomásul vette.

[5] A felperes a perben a jogviszony jogellenes megszüntetésével kapcsolatos igényt érvényesített arra hivatkozva, hogy az írásbeli munkaszerződést nem ő írta alá, emiatt érvényesen próbaidőben nem állapodtak meg, ezért erre hivatkozva az alperes nem szüntethette meg jogszerűen a munkaviszonyát. Ezért az Mt. 82. § (1) bekezdése alapján 21.654.144 forint elmaradt jövedelem címén járó kárigényt érvényesített a késedelmi kamatra is kiterjedően. Ezen kívül 2022. február hónapra az írásbeli munkaszerződés és a szóbeli megállapodás közötti különbség címén 1.214.563 forint megfizetését is kérte. Az új eljárásban a prémium igényétől elállt. Az alperes a kereset elutasítását kérte.

[6] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék a 12.Fpk.3767/2023/27. sorszámú végzésével elrendelte az alperes felszámolását. A közzétételre vonatkozó végzés alapján az alperes 2024. július 8-tól felszámolás alatt áll. Az elsőfokú bíróság mellőzte a Fővárosi Ítéltábla 2.Mf.31.169/2024/12. sorszámú végzésében elrendelt bizonyítást és a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 27/B. § (1) bekezdése, 28. § (1) bekezdése, 35. § (1) bekezdése, 37. § (1) bekezdése, (3) bekezdése, 46. § (5) bekezdés b) pontja, továbbá a polgári

perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 508. § (1) és (7) bekezdése alapján bírálta el a jogvitát.

[7] Kifejtette, hogy a felszámolás kezdő időpontjától a felszámolás alatt álló munkáltatóval szemben, a felszámoló által vitatott és a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos munkajogi igényen alapuló pénzkövetelés munkaügyi perben érvényesíthető. A jogszabály azt is tartalmazza, hogy a felszámolás alatt álló munkáltatóval szemben a keresetlevelet a követelés vitatásáról szóló felszámolói közléstől számított 30 napon belül lehet előterjeszteni. Ez a határidő a keresetváltoztatás esetén is alkalmazandó.

[8] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a keresetlevelét akkor nyújtotta be, amikor az alperes még nem állt felszámolás alatt. Ezért a Pp. 508. § (7) bekezdése jelen ügyben nem volt alkalmazható. Ugyanakkor a munkaügyi perben is figyelembe kellett venni a Cstv.-ben meghatározott, a felszámolóval szembeni igény bejelentésére megadott határidőt. Ez alapján 2024. július 8-tól kezdődően 180 nap állt a felperes rendelkezésére a jelen perbeli igénye bejelentésére. Ez a határidő 2025. január 6-án járt le, de a felperes eddig az időpontig nem jelentette be az igényét a felszámolónál, vagyis a határidőt elmulasztotta.

[9] Az elsőfokú bíróság alkalmazhatónak találta az EBH2019.M.5. számú elvi határozatot, amelyben a Kúria azt fejtette ki, hogy a felszámolás kezdő időpontja előtt indított munkaügyi per a hitelező munkavállalót nem mentesíti a felszámolási eljárásban történő igénybejelentés kötelezettsége alól. A felszámolás alatt álló gazdasági társasággal szemben a felszámolási eljárásban, a felszámolás közzétételétől számított 180 napon belül történő igényérvényesítés elmulasztása, a főkötelezettel szemben jogvesztéssel jár.

[10] Az elsőfokú bíróság a Szegedi Ítéltábla Gf.30.149/2014/2. számú ítéletét is alkalmazhatónak találta, amely szintén azt támasztotta alá, hogy a hitelezői igények bejelentésére előírt határidő elmulasztása jogvesztéssel jár, a hitelező követelésének a megszűnését eredményezi, figyelemmel a Cstv. 37. § (3) bekezdésére.

[11] Az 1/2010. (VII. 30.) Polgári Jogegységi Határozat III. pontja is azt tartalmazza, hogy a hitelezői igények bejelentésére előírt 180 napos határidő elmulasztása jogvesztéssel jár, az a hitelezői követelés megszűnését eredményezi, az alanyi jog, a követelés elenyészik, tehát nem érvényesíthető. Azt, hogy a Cstv. 37. § (3) bekezdés helyes értelmezése szerint a hitelezői igény bejelentésére előírt 180 napos határidő elmulasztása jogvesztéssel jár, alátámasztotta az 5/2019. számú munkaügyi elvi határozat is. A kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság a hitelezői igény bejelentésének elmulasztása miatt az érdemi vizsgálatot mellőzve, a keresetet elutasította.

[12] Az alperest megillető perköltségről a Pp. 83. §-ára és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2023. (helyesen: 2003.) (VIII. 22.) IM rendeletre (a továbbiakban: IM rendelet) hivatkozva határozott. A pertárgyértéket 21.654.144 forint + 1.214.563 forintban állapította meg és annak 5 %-a alapján határozta meg az alperest megillető elsőfokú perköltséget.

A felperes fellebbezése

[13] A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte a és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő kötelezését a Pp. 381. §-a alapján. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet Pp. 383. § (2) bekezdésén alapuló megváltoztatásával, a kereset szerinti döntés meghozatalára irányult. Az elsőfokú ítéletben meghatározott perköltséget is vitatta és annak mérséklését kérte. A felülbírálati jogkör tekintetében a Pp. 369. §-ára hivatkozott.

[14] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság valótlanul és iratellenesen rögzítette, hogy a megismételt eljárásban a felek nem tettek bizonyítási indítványt. Az alperes az új elsőfokú eljárásban valóban nem nyújtott be érdemi nyilatkozatot, illetve érdemi ügyvédi tevékenység kifejtésére sem került sor. Ezzel szemben a felperes a 2025. február 4-én kelt perfelvételi nyilatkozatában tanú meghallgatásával kapcsolatos bizonyítási indítványt tett, majd 2025. február 26-án részletes bizonyítási indítványt tett a hangfelvételek meghallgatásával és szakértől igazságügyi írásszakértő szakvéleményével kapcsolatban. A bizonyítási indítványait részletesen indokolta. Az elsőfokú bíróság mindezt teljes mértékben figyelmen kívül hagyta és ennek indokait sem közölte az ítéletében, ami súlyos jogsértés.

[15] Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmet nem bírálta el, nem jelölte meg, hogy az Mt. melyik rendelkezésén alapul a döntése. Csupán bírósági döntésekre hivatkozott, ami nem pótolja, hogy a perbeli jogvitát az Mt. rendelkezései alapján kellett elbírálni.

[16] Az elsőfokú bíróság arra sem volt figyelemmel, hogy a felperes nem alanya a számvitelről szóló 2000. évi C. törvénynek és nem tartozik a Cstv. személyi hatálya alá sem. Emiatt sem volt lehetőség az Mt. helyett, e jogszabályok alapján elbírálni a keresetet. A Nemzeti Adó- és Vámhivatal tájékoztató levelét is kérte figyelembe venni. A jelen perbeli követelése nem felel meg a számviteli törvény 29. § (1) bekezdésében foglalt feltételeknek. A felperesnek nincs az alperessel szemben elismert és nem vitatott követelése, hiszen az alperes a keresetet a per kezdete óta vitatja. A felperes nem minősül az alperessel szerződött partnernek sem. A Cstv. alapján sem tekinthető hitelezőnek. A jogszabályi rendelkezéseket kúriai döntések sem írhatják felül. A felperes keresetére irányadó Mt. szabályainak a mellőzése jogszabálysértő és rosszindulatú bírói ítélezést eredményezett. Az elsőfokú bíróság tévesen és megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy az alperes által elfogadott, elismert, pénzértékben kifejezett igény a kereset tárgya és tévesen értelmezte az általa alkalmazott két törvény személyi hatályát.

[17] Az alperesi felszámoló, felszámoló neve - a 2025. február 21-i felperesi levélre reagálva - azt közölte, hogy nincs elismert munkabér követelése az alperesnél és az igényét csak jogerős bírósági döntés alapján tudja hitelezői igényként nyilvántartásba venni. Ezt a bizonyítékot az elsőfokú eljárás során már becsatolta. Ezen adatok ismeretében az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta a Kúria döntését. Arra sem volt figyelemmel, hogy a 2025. április 17-i tárgyaláson egyéb érdekeltl a korábbi ügyvezető is azt közölte, a felszámoló neki is azt a tájékoztatást adta, hogy a felperesnek a felszámolási eljárásban nincs bejelentési kötelezettsége. Ilyen nyilatkozatot tett alperesi képviselő alperesi jogi képviselő is. A felperesnek tehát nem volt a felszámoló felé bejelentési kötelezettsége, az elsőfokú bíróság ezzel ellentétes megállapítása téves, továbbá ellentétes a keresethez és az ellenkérelemhez kötöttség követelményével is.

[18] A kereset és az ellenkérelem korlátaira figyelemmel jelen jogvitát kizárólag az Mt. szabályai alapján lehetett elbírálni. Az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 342. § (1) és (3) bekezdését is, mivel a döntésében nem térhet ki olyan jogra, amelyet a fél a perben nem állított, illetve amelyre a felek a perben nem hivatkoztak (BH2022.2.47, BH2023.248). A keresethez és az ellenkérelemhez kötöttség jogállításhoz kötöttséget jelent, az elsőfokú bíróság döntése azonban az előbbiekkal teljes mértékben ellentétes volt. A döntés nem állhat olyan jogalapon, amely eltér a perbeli jogállítástól. A bíróság nem alapíthatja a döntését a keresetben megjelölt jog érvényesíthetőségét gátló olyan anyagi jogi rendelkezésre, amelyre a fél az ellenkérelmében nem hivatkozott. Tény, hogy az alperes a perben anyagi jogi kifogást nem terjesztett elő. Ezért az elsőfokú bíróság döntése az előbbieken felül ellentétben állt a Pp. 2. §-ával, a 7. § 1. és 8. pontjában foglaltakkal és az anyagi pervezetés Pp. 237. § (5) bekezdésében rögzített szabályaival is, mivel arra is, csak a felek kérelmei és jogállításainak keretei között kerülhet sor. Az elsőfokú bíróság nem alapíthatta a döntését olyan nyilatkozatokra, amiket a felek nem tettek a perben. Egyik fél sem hivatkozott a Cstv. rendelkezéseire, tehát emiatt sem lehetett e törvényre hivatkozva elutasítani a keresetet.

[19] Az eljárási jogszabálysértések kihatottak a fegyveregyenlőség, a bírósági döntés kiszámíthatóságának a követelményére és a tisztességes eljáráshoz való jogra is. A bíróság eljárása az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdését, a XXVIII. cikk (1) bekezdését is sértette. A felperes több alkotmánybírósági határozatra hivatkozott és olyan bírósági döntésekre is, amelyek a felek tény- és jogállításaihoz kötöttségre és az ítélet tartalmi követelményeire vonatkoznak.

[20] A felperes a fellebbezésében előadta, hogy az ítélet teljességének követelménye is sérült, mert az elsőfokú bíróság a bizonyítékokkal és a felek perbeli nyilatkozataival teljes mértékben ellentétes tényállást állapított meg, a perbe nem vitt jogokra hivatkozott és az indokolási kötelezettségét is megsértette. A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Mf.31.169/2024/12. számú végzésében előírt bizonyításból semmit nem folytatott le és a mellőzés indokait sem közölte, a keresetet egyáltalán nem bírálta el. Mindezzel megszegte az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését, a Pp. 341. §-át, a 342. §-t és a 346. § (4), (5)

bekezdését is, ezért az érdemi döntése nem alkalmas felülbírálatra. Az elsőfokú bíróságnak a jogvitát az Mt. és a Pp. alapján kellett volna elbírálni, de ezt a kötelezettségét megszegte.

[21] Az elsőfokon eljáró bíróság törekvése egyértelműen arra irányult, hogy elutasítsa a keresetet, miközben a legalapvetőbb törvényi kötelezettségeinek sem tett eleget. Emiatt tovább húzódik a jogvita érdemi elbírálása, miközben az alperes felszámolás alatt áll. Az elsőfokú bíróság az egyenlő bánásmód követelményét is megsértette, mert az anyagi pervezetés nem irányulhat valamelyik fél pernyertességének az előmozdítására. A bíróság kötelezettsége az ügy kimerítő tárgyalása és köteles közreműködni abban, hogy a fél érvényesíteni tudja a perbeli jogát a jóhiszemű és tisztességes eljárás követelményének megfelelően.

[22] A felperes a perköltség megállapítása tekintetében az IM rendelet 2. § (2) bekezdése és 3. § (2), (4), (5), (6) bekezdése megsértését állította. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen jelölte meg a jogszabályt és annak rendelkezését is helytelenül alkalmazta. Nem jól számolta ki a pertárgyértéken alapuló perköltséget, mert nem vette figyelembe, hogy a pertárgyérték 10.000.000 forint feletti részében nem 5%, hanem 3 % a perköltség. Ezért a 22.868.707 forintos pertárgyérték alapján a 10.000.000 forint alatti 5 %, és a 10.000.000 forint feletti 3 % figyelembevételével 886.061 forintos perköltség lett volna megállapítható az alperes javára pernyertesség esetén, de az elsőfokú bíróság ennél jóval nagyobb összeget állapított meg.

[23] Az új elsőfokú eljárásban az alperes képviselője minimális ügyvédi tevékenységet látott el, mindössze két, viszonylag rövid terjedelmű beadvány előterjesztésére került sor. Ezért az alperes által feszmámított perköltség indokolatlan, elfogadhatatlan, a kifejtett ügyvédi tevékenységgel sem áll arányban.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[24] Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte az érdemi döntés tekintetében. A perköltségre vonatkozó fellebbezést nem vitatta, az abban megjelölt összecszerúségre kiterjedően.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[25] A felperes fellebbezése nagyobb részében alaptalan; az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és érdemben is megalapozott döntést hozott. Az elsőfokú ítélet megváltoztatása kizárólag a perköltség tekintetében volt indokolt.

[26] A peradatok szerint a Fővárosi Törvényszék a 2024. július 8-án kelt 12.Fpk.3767/2023/27. számú végzésében az alperes, mint a felszámolási eljárásban adós felszámolását elrendelte. Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a Cstv. 37. § (3) bekezdése alapján azért utasította el, mert a követelését – az arra rendelkezésre álló határidőben - hitelezői igényként nem jelentette be és ez jogvesztéssel jár.

[27] A fellebbezés alapján elsősorban abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a Cstv. rendelkezései jelen eljárásban alkalmazhatók-e. A felperes arra helytállóan hivatkozott, hogy a számviteli törvénynek nem volt jelentősége jelen perben, azonban tévesen alapította a fellebbezését arra, hogy a Cstv. rendelkezéseit nem lehetett alkalmazni.

[28] A Cstv. 28. § (1) bekezdése szerint, ha az adós felszámolását elrendelő végzés jogerőre emelkedett, a bíróság a jogerőre emelkedést követően haladéktalanul kirendeli a felszámolót, majd elrendeli a felszámolást elrendelő és a felszámolót kirendelő végzés kivonatának a Céglőnyben való közzétételét. A (2) bekezdés f) pont alapján a közzétételnek tartalmaznia kell a hitelezőknek szóló felhívást arról, hogy az ismert követeléseiket a felszámolást elrendelő végzés közzétételétől számított 40 napon belül a felszámolónak jelentsék be. A bíróságnak közölnie kell a hitelezői követelések bejelentésére irányuló jogvesztő határidőre vonatkozó tájékoztatást is. A Cstv. 37. § (1) bekezdése alapján a felszámoló köteles a felszámolás közzétételétől számított 40 napon túl, de 180 napon belül bejelentett követelést is nyilvántartásba venni, de ennek a tartozásnak a kiegyenlítése csak akkor történik meg, ha a Cstv. 57. § (1) bekezdése szerinti kielégítési sorrend után van rá fedezet. A 37. § (3) bekezdése egyértelműen úgy rendelkezik, hogy a 180 napos határidő elmulasztása jogvesztéssel jár. A Cstv. 38. § (2) bekezdése szerint, a felszámolás kezdő időpontja előtt indult peres és nemperes eljárások a korábban eljáró bíróság előtt folytatódnak. A pénzkövetelés érvényesítése céljából a felszámolás kezdő időpontja előtt indított eljárás a hitelezőt nem mentesíti a 28. § (2) bekezdésének f) pontjában foglalt kötelezettség teljesítése alól.

[29] Az előbbi jogszabályi rendelkezés, tehát egyértelmű volt arra nézve, hogy a felszámolás alatt álló társasággal szembeni követelést be kell jelenteni a felszámolónak. A felperes tévesen hivatkozott arra, hogy nem minősült hitelezőnek, mivel munkaügyi perben érvényesített pénzkövetelése volt az alperessel szemben. A felszámolás elrendelését követően a Cstv. alapján mindenki hitelező, akinek az adóssal szemben pénzkövetelése van. Ez alól a munkavállaló sem jelent kivételt, hiszen éppen emiatt tartalmazza a Pp. 508. §-a a felszámoló részére történő bejelentésre vonatkozó rendelkezéseket.

[30] A felperes egyébként maga csatolta a felszámolást elrendelő végzést, tehát tudomása volt a felszámolásról. A végzés tartalmazta a felhívást, hogy a követeléseket a Cstv. 37. §-a szerint be kell jelenteni. Nem vitatottan erre a felperes részéről nem került sor, hiszen a 180 napos, általa ismert határidőben nem jelentette be az igényét. A határidő mulasztás tényén az sem változtat, hogy a felperes a törvényi határidő leteltét követően 2025. február

21-én levélben fordult a felszámolóhoz. A felszámoló tájékoztatása, ezért nem befolyásolta a felperesi mulasztás jogkövetkezményeit.

[31] Az elsőfokú bíróság helyesen utalt az EBH2019.M.5. számú határozatra, mert abban a Kúria kifejezetten a munkaügyi perre vonatkozóan fejtette ki, hogy a felszámolás kezdő időpontja előtt indított per a hitelező munkavállalót nem mentesíti a felszámolási eljárásban történő igénybejelentés kötelezettsége alól. A Cstv. 37. § (1) és (3) bekezdéséből következően a határidő elmulasztása jogvesztést eredményezett, vagyis a felperes keresetének érdemi vizsgálatára nem volt lehetőség, a keresetösségi joga a saját mulasztása miatt elenyészett. Az előbbiekből következően alaptalan volt a felperes azon fellebbezési érvelése, hogy a keresetét az Mt. és a Pp. alapján kellett elbírálni. A felszámolási eljárás ténye miatt alkalmazandó, a Cstv.-ben rögzített szabályok valamennyi igényérvényesítés tekintetében irányadóak, azok mellőzésére a munkaügyi perben sincs lehetőség.

[32] Az elsőfokú bíróság, tehát nem szegte meg a fellebbezésben megjelölt jogszabályokat, döntése nem állt ellentétben a felek nyilatkozataihoz kötöttség és a tisztességes eljárás követelményével. A jogvitát az adott ügyre irányadó jogszabály és nem kúriai döntések alapján bírálta el. Egyértelműen megjelölte a Cstv. 37. §-át, tehát nem kúriai határozatokra alapította a döntését. A bírósági határozatokra a jogszabály értelmezése körében hivatkozott, ami jogszerűen képezheti az ítélet jogi indokolása részét. Az igényérvényesítés feltételeként meghatározott 180 napos jogvesztő határidő a másodfokú határozat (2.Mf.31.169/2024/12.) meghozatalát követően telt el. Tekintettel azonban arra, hogy a felperes mulasztása miatt nem lehetett érdemben elbírálni a keresetet, az elsőfokú bíróság részéről nem minősült jogsértőnek, hogy nem folytatta le a másodfokú határozatban előírt bizonyítást.

[33] A perköltség tekintetében a másodfokú bíróság alaposnak találta a felperes fellebbezését. Az elsőfokú perköltség megállítást érdemben nem kellett értékelni, mert az alperes elfogadta a fellebbezésben megjelölt összegszerűséget.

[34] A kifejtettek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az érdemi döntés tekintetében helybenhagyta, az elsőfokú perköltség tekintetében megváltoztatta.

Záró rendelkezések

[35] A felperes a fellebbezési eljárásban is pervesztesnek minősült, ezért az alperes a Pp. 82. §-a és 83. §-a alapján alappal számíthatta fel a másodfokú perköltségét. A fellebbezett pertárgyérték 22.868.707 forint volt, mert a fellebbezésben vitatott elsőfokú perköltséget – mivel az nem része a kereseti követelésnek - a fellebbezési pertárgyérték számításakor nem lehetett figyelembe venni. Az előbbi összeg alapján a fellebbezés előterjesztésekor hatályban

lévő, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 31.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontjai szerint 500.000 forint + 386.061=886.061 forintban lehetett megállapítani az alperest megillető perköltséget. Ezt az összeget mérsékelte a másodfokú bíróság – a felperesi kérelemre – az IM rendelet 4. § (1)-(3) bekezdései alkalmazásával. Ennek során azt vette figyelembe, hogy az alperes a fellebbezési eljárásban a tárgyaláson adta elő az ellenkérelmét, egyéb érdemi ügyvédi képviselési tevékenységre nem került sor.

[36] Jelen fellebbezési eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 51. § (1) bekezdése alapján illetékmentes.

Budapest, 2025. november 6.

dr. Orosz Andrea s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró